

Öyleyse Ne Duruyoruz

– AliHaydar · 17 Mart 2016

Kaç saattir düşünüp duruyorum. Gözlerim bilgisayar ekranına sabitlenmiş bakıp duruyorum. Ne yazayım şimdi diye düşünüyorum... Ne yazacağımı bilemeden sadece ekrana donuk gözlerle bakıp duruyorum. Yazacak onlarca, yüzlerce konu varken elim varmıyor bir türlü yazmaya...

Evet, kaç saattir gözlerim ekranda ellerim klavyede olmasına rağmen, yazacak konu çok olmasına rağmen içimden hiçbirini yazmak gelmiyor.

Ülkemizin bağrında birbiri ardına patlatılan canlı bombalarla yitirdiğimiz yüzlerce canın acısı yüreklerimizi dağlarken neyi, hangi konuyu, hangi sorunu yazabilirdim ki?

10 Ekim 2015 tarihinde Ankara Tren Garında patlayan bomba sonucunda kaybettiğimiz 102 canın acısı geçmeden 17 Şubat 2016 tarihinde Ankara'da Devlet Mahallesi Merasim Sokakta patlayan bomba sonucunda kaybettiğimiz 28 canın acısını yaşadık.

17 Şubatta yaşadığımız olayın acısı henüz yeniyken 13 Mart 2016 tarihinde Ankara Kızılay'da patlayan bomba sonucunda kaybettiğimiz 34 canın acısı eklendi.

Bunlarla birlikte son aylarda Diyarbakır'da, Cizre'de, Sur'da, Şırnak'da, Silopi'de, Hakkâri'de, Yüksekova'da, Nuseybin'de, Mardin'de devam eden terör nedeniyle kaybettiğimiz yüzlerce asker, polis ve sivil vatandaşımızın acısını ise unutmamıza imkân yok.

Kaybettiğimiz, yitirdiğimiz yüzlerce canın yanında binlercesi de bu terör olayları nedeniyle yaralanarak kolunu, bacağına, gözünü kaybettiği gibi milyonlarcası da ekranlarda izlediği bu olaylar nedeniyle psikolojik travma yaşıyor... Bunlardan biri benim ve benimle birlikte ailem, arkadaşlarım ve dostlarımın da yaşadığını görüyorum...

Kafamın içinde dönüp duran tek soru var... "Ne zaman son bulacak bu acılar?" Evet, kafamın içinde dönüp duran tek soru var...

Ne zaman bu kaybedilen canlar son bulacak, akan gözyaşları, yürek yakan acıları ne zaman dinip bitecek? Ne zaman? Ne zaman anaların ciğerleri yanmayacak, geride kalan bebeklerin boynu bükük kalmayacak?

Bu terör olaylarına bir son verilmesi için daha ne kadar canları yitirmemiz gerekecek, daha ne kadar acı çekmemiz gerekecek, daha ne kadar çocuklar öksüz kalacak?

Yetkilisi yetkisizi, hangi siyasi görüşten, hangi inançtan, hangi fikirden olursak olalım, ister hükümette isterse muhalefette bulunursak bulunalım artık bu teröre el ele, omuz omuza verip dur dememiz gerekmez mi?

Bu olayda ölenler benim görüşümde değil, şu olayda ölenler benim inancımda değil demeden ölen canlar için sadece insandır diyerek bu terör olaylarına dur dememiz gerekmez mi?

Unutmayın ki atılan bombalar ve sıkılan mermiler adres sormadan Alevi-Sünni demeden, Kürt-Türk demeden, asker-polis demeden, resmi-sivil demeden, köylü-kentli demeden, yaşlı-genç demeden, kadın-erkek demeden can alıyor...

Daha öncede yazdım, yine yazıyorum... Ölümünün, acılarının, gözyaşlarının dini, dili, ırkı, rengi, mezhebi

olmaz...

Bu ülkede artık hayatının baharındaki genç delikanlılar ile kızlar, kadınlar, erkekler, analar, babalar, henüz doğmamış bebekler ölümlerle anılmasın...

Her ölümün ardından, yitirdiğimiz her canın ardından sen de, ben de bir parçamızı kaybediyoruz. Ülke olarak, toplum olarak yüreğimiz yanıyor...

Ölenlerin ardından sessizliğimize gömüldükçe, acılar karşısında sustukça gittikçe uzaklaşacağız insanlığımızdan... Ölenlerle birlikte seninde, benimde insanlığımız ölüyor...

Kelimelerin anlamını yitirdiği, sözlerin kifayetsiz kaldığı anlardan birini yaşıyorum... Bu olaylar devam edecek olduğunda daha çok kelimeler kifayetsiz kalacak... Diyecek kelime bulamıyorum...

Ölen ya da öldürülen gençleri, askerleri, polisleri, insanları gördükçe, gözleri yaşlı anaları, babaları, eşleri, çocukları gördükçe yüreğim kan ağlıyor ve ben insanlığımdan utanıyorum...

Sözün özü, yaşadığımız bu acılar son olsun... Hayatını kaybeden canlara Allah'tan rahmet diliyorum, mekânları cennet olsun diyorum, ailelerine, sevenlerine başsağlığı diliyorum... Ve diyorum ki, savaşların, terör olaylarının ve akan kan ile gözyaşlarının yaşanmadığı barışın, kardeşliğin, dostluğun, birlik ve beraberliğin, hoşgörünün ve sevginin olduğu bir dünya ve Türkiye için el ele vermek için henüz geç sayılmaz... Öyleyse ne duruyoruz, neyi bekliyoruz?